

ปลัด...อยากเล่า

สวัสดิ์พี่น้องสัตบุรุษวัดเซนต์หลุยส์ที่รักทุกท่าน อันที่จริงผมอยากจะสื่อสารกับพี่น้องที่รักหลังจากที่รอประกาศโยกย้ายตำแหน่งพระสงฆ์แห่งอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯเสียก่อน แต่เนื่องจากข้อขัดข้องเรื่องเวลาจึงต้องพุดคุยกับพี่น้องก่อนการประกาศนั่นเอง ด้วยเหตุนี้สารวัตรฉบับนี้จึงเป็นการแบ่งปันข้อคิดจากการมาสัมมนาที่บ้านผู้หว่านของพวกเราพระสงฆ์แทนนะครับ

ดูเหมือนหัวข้อของการสัมมนาในปีนี้จะเป็นการให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวทั้งของพวกเราคาทอลิกและผู้ที่มีได้เป็นคาทอลิกก็ตาม เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าสถาบัน “ครอบครัว” เป็นหน่วยที่สำคัญที่สุดไม่ว่าจะของสังคมโลกหรือแม้แต่ในพระศาสนจักรคาทอลิกของเราเองด้วย ซึ่งในการสัมมนาครั้งนี้ผู้จัดได้เตรียมให้มีการแบ่งปันทั้งของฆราวาสคาทอลิกและจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัวที่จะส่งผลต่ออนาคตของทุกฝ่าย

ได้ฟังการบรรยายของ รศ.นพ. สุริยเดว ทรีปาตี ซึ่งเป็นวิทยากรและผู้เชี่ยวชาญที่ตอนนี้ตระเวนให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของคุณธรรมและจริยธรรมของลูกหลานของพวกเราทุกคน อันจะส่งผลต่ออนาคตของสังคม ประเทศหรือแม้แต่ของโลกก็ตาม โดยที่ประเด็นที่คุณหมอได้กล่าวถึงคือพวกเรา (หรือแม้แต่สังคมในปัจจุบัน) อาจกำลังหลงทางจากการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของเราให้เก่ง ให้อึด ให้อ่อนไหว และหวังว่าพวกเขาจะเป็นคนดีอย่างน้อยจากความเข้าใจของเราแต่ละคน แต่ทว่า จากสถิติที่คุณหมอได้หยิบยกมาให้พวกเราดูจากการเดินสายแบ่งปันและเก็บข้อมูลในประเทศไทยของเราก็คงต้องใช้คำว่า “น่าเป็นห่วง” อยู่มีใช้น้อยกับทัศนคติของผู้ใหญ่ในปัจจุบันที่มีเจตนาที่ดีแต่ อาจมีแนวทางหรือพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับความต้องการของตนก็ได้ครับ

“พ่อของผมแก่แล้วน่าจะอยู่ได้อีกไม่นาน ไม่น่ามีประโยชน์เท่าไร ตายไปก็ได้ก็ดี” นี่เป็นตัวอย่างคำตอบจากเยาวชนคนหนึ่งที่มีผลการเรียนดีมาเรื่อยๆ ที่พุดถึงพ่อของตนที่ทุ่มเทเอาใจใส่ให้ลูกของตนได้เรียนสูงๆ ในสถาบันที่มีชื่อเสียง พี่น้องลองคิดดูแล้วกันครับว่าหากเยาวชนคนนี้คิดตามที่เขาพุดจริงๆ มันน่าใจหายขนาดไหนครับ (คุณหมอมือที่ทำหน้าที่ให้คำแนะนำถึงกับเอ่ยปากบอกให้ผู้ปกครองที่พาลูกที่พวกเขาองว่ามีความผิดปกติจนต้องพามาให้หมอช่วยเนี่ย กลับกลายเป็นคนที่มีความผิดปกติที่ต้องได้รับการแก้ไขก่อนเลยนะครับ)

คุณหมอเลยบอกว่าสาเหตุของทัศนคติที่น่าเป็นห่วงนี้เริ่มต้นจากครอบครัวที่ไม่ได้สอนให้เด็กเข้าใจถึงบทบาทของตนอันพึงต้องเกี่ยวข้องกับผู้อื่นและสังคมด้วย โดยที่คุณหมอยกตัวอย่างในสมัยเด็กของคุณว่าแม่ของคุณไม่เคยสอนเรื่องคุณธรรมหรือความดีเลย แต่สอนให้คุณหมองานำกับข้าวที่แม่ทำไปแบ่งปันให้กับเพื่อนบ้าน และคุณหมอก็ได้เรียนรู้ว่าการแบ่งปันนั้นเป็นสิ่งที่ดีโดยไม่ต้องเสียเวลาปราสอนว่าความดีมันหน้าตาเป็นอย่างไร เพราะได้รับคำตอบผ่านทางเพื่อนบ้านที่ฝากตัวหมองเองกลับไปขอบคุณแม่ของคุณหมองอย่างมากมาย

นอกจากนั้นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ คือ “การเซ็ด ปัดกวาด ภูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน” ที่เด็กๆ ควรได้รับรู้บทบาทของตนถึงการต้องร่วมด้วยช่วยกันในครอบครัว ไม่ใช่ว่าไม่ต้องทำอะไรเลย เดี่ยวพ่อแม่ทำให้เอง ลูกๆ แคไปตั้งใจอ่านหนังสือเรียนเท่านั้น เพราะไม่อย่างนั้นเด็กๆ จะไม่ได้เรียนรู้ถึงการช่วยเหลือกันและกันตามบทบาทของตนในครอบครัว อันจะส่งผลถึงทัศนคติของพวกเขาเมื่อต้องใช้ชีวิตในสังคมภายนอกด้วย และมีสิ่งที่มีผมอยากจะเสริมต่ออีกในส่วนของเรากาตอลิกด้วยคือ อย่าลืมสอนให้ลูกหลานของพี่น้องสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์ด้วยครับ เพราะไม่อย่างนั้นลูกหลานของพวกเรา ก็จะเติบโตมาแต่เรื่องภายนอกโดยไม่ได้ใส่ใจเรื่องในวิญญาณของตนด้วย

สุดท้ายขอขอร้องคำพูดของคุณหมองอีกเรื่องคืออย่าทำให้ “คุณธรรมเป็นเรื่องที่สูงส่งจนต้องปีนไปหาเพื่อเรียนรู้” แต่พวกเราต้องทำให้คุณธรรมกลายเป็นพฤติกรรมและพฤตินิสัยซึ่งจะเกิดขึ้นได้ที่แรกก็คือที่บ้านของพวกเขาตนเองที่ต้องได้รับการเจียรไนเสียก่อนครับ และต้องไม่ลืมให้กำลังใจลูกหลานของพวกเราเวลาที่พวกเขาทำดีด้วยการช่วยงานบ้าน (หรือการทำความดีในเรื่องต่างๆ) เป็นความดีและเป็นคุณธรรมที่คนดีๆ เขาจะทำได้ เพราะหากเราทุกคนเริ่มต้นทำเช่นนี้ เราก็ไม่ต้องมานั่งปลูกฝังคุณธรรมให้กับพวกเขาในอนาคตเลย เพราะคุณธรรมจะกลายเป็นพฤติกรรมของพวกเขาโดยอัตโนมัติ และอันที่จริงยังมีเรื่องดีๆ ในอีกหลายแง่มุมจากการสัจมนานแต่คงต้องขอภัยจากเนื้อที่ของสารวัตรฉบับนี้ไว้เท่านี้ครับ

ขอให้ทุกท่านเลี้ยงดูลูกหลานของตนอย่าให้เพียงแต่เป็นคนเก่ง แต่ขอให้เป็นคนดีตามแบบอย่างพระเยซูเจ้าของพวกเราที่ทรงความดี โดยการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูกหลานของตนเสมอ ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่จะช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกหลานของตนด้วยนะครับ

สุขสันต์ปีสกา ขอพระเยซูผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงอวยพรทุกท่านนะครับ!

พ่ออยู่